

PEIXETS DE PLATA

La Roser està estirada a l'hamaca del jardí, té una feinada al davant: s'ha d'acabar el llibre que ha agafat de la biblio de la classe. Això de llegir se li fa una muntanya, tantes lletres enganxades, tantes paraules seguides... quina feinada! El llibre que li toca llegir avui sembla un llibre sobre cuina, diu coses com: *La Paula, en Pol, en Piu i en Riu van a sopar. La Paula para la taula. La sopa és sosa. En Pau posa sal a la sopa sosa. En Pol dona sopa al cargol. En Martí acaba la sopa i fa pipí.* Mentre la Roser llegeix, es gronxa posant-se cada cop més còmoda i els ulls se li van tancant i tancant, les lletres se li barregen i les majúscules semblen canviar de lloc fins que tot d'una sent unes veus que criden: "Mireu al mar hi ha peixets de plata, **peixets de plata**".

Les lletres ja no hi són i la Roser se sent lleugera, tan lleugera que s'adona que està volant! Just llavors es creua amb una nena que corre.

- Ei! Hola! Sóc la Roser! I me'n vaig a veure el mar. He sentit que hi ha peixets de plata!
- I a mi què m'importa? Tinc molta pressa. No ho sents, la mare em crida: (sentim cridar la mare) "*Paulaaaaaaaaaaaa! Paula para la taula, para-la bé que el pare ja veeeeee!*"
- Ai que divertit sembla una frase del conte que estic llegint!
- Ets gamarussa tu, o què? Sóc la Paula, la *Paula Paralataula* i estic farta de *para-la bé perquè el pare ja ve* i altres tonteries. A més no m'agrada *sopar amb sis a la taula!* I quan *En Pol, en Piu, en Riu i en Martí van a sopar a mi m'és ben igual que la sopa sigui sosa com que el plat sigui ple de bledes bones.*
- Òndia, tu! De veritat ets la *Paula Paralataula*? Jo em pensava que no existies!

Però la Paula torna a sentir sa mare que crida: *“Paulaaaaaaaaaaaa! Paula para la taulaaaaaaaaaaaa! O et donaré un calbot.”*

La Roser es queda sola i mentre pensa què pot fer, torna a sentir:

- Peixets de plata, peixets de plata!

Així que va seguir volant fins que... es va donar un bon tanto contra un noi que saltava a peus junts fent uns bots molt alts.

- Ei què fas, que no mires per on vas, tu, o què? –li engega el nen.
- Sí que miro! Però com que fa poc que sé volar encara em descontrolo una mica –diu la Roser a la defensiva.
- Ufffffffffffffffffff, ja ho veus, sap volar! – Jo sóc en Pol del Cargol i sé saltar molt alt. Saltar és molt difícil, perquè els peus han d’anar junts tota l’estona, en canvi per volar només has de somiar que voles.
- Uaaaaaaaaaaa! Quan controlis volar m’ensenyaràs a saltar? –li diu la Roser juganera.
- Tu ets tonta o què? –deixa’m, que tinc molta pressa

La Roser s’ha quedat bocabadada i no ha tingut temps ni de pensar, quan al davant se li presenta un nen petit.

- Ei! Qui ets tu, petitó? –li pregunta.
- Sóc en Martí, i sé fer pipí cap aquí, cap allà i fins i tot rajolar de cantó –i va regant a tort i a dret com si regués. La Roser se’l mira i veu com d’eixerits estan els geranis que en Martí va regant.
- Ah! Bé, quines coses més interessants! No m’hauria pensat mai que es pogués saltar tant alt, ni fer pipí de manera tan elegant!

De sobte, la Roser se sent molt cansada. Però la curiositat per conèixer els peixets de plata és tan gran que segueix esforçant-se per arribar al final del seu viatge.

- Òndia, aquest blau és moll! –diu ficant un peu.
- Quina noia més estranya, i com vols que sigui, un mar?

La Roser es mira aquell estrany personatge que li acaba de parlar.

- Si això és el mar, tu deus ser un peixet de plata, no? I afegeix: Jo sóc la Roser i sé volar!
- Ningú no vola aquí, volar és caríssim i, a més, no tenim gens de temps o sigui que vine i aprèn a nedar que ja va sent hora!

Llavors la Roser es mulla l'altre peu i, sorpresa, s'adona que a les cames se li enganxen tot de paraules i lletres que li sonen, però que no diuen res. El peixet li va assenyalant com ordenar-les i, de sobte, tot és fàcil, llegir és fàcil en un mar de paraules que fan olor d'aigua i de sal. Però quan vol seguir i girar pàgina es troba que aquell mar de lletres li arriba fins al coll i que té molta feina a respirar. El peixet de plata se la mira amoïnada i, finalment, li diu:

- Ara sí que t'has ben embolicat! I espera que ara arriba el pitjor de tot! El rei del mar s'empiparà!
- Qui gosa despertar-me? –diu el mar.
- Sóc la Roser! I m'he quedat adormida mentre llegia un llibre molt difícil!
- Com dius? Llegir? Vols llegir el meu mar per emportar-te els meus secrets? Llegir és motiu de presó! Minúscules! Atureu-la! Empresoneu-la i que copii l'abecedari cinc-centes mil vegades perquè mai no se n'oblidi! Ningú s'emportarà els meus secrets!

La Roser es va trobar envoltada de minúscules busca-raons que l'escridassaven. Sort de les majúscules que van fer pinya davant d'ella i li van xiuxiuejar:

- Estàs adormida! Per sortir d'aquí has de cridar ben fort: Vull tornar a llegir al meu jardí!

I la Roser, que ha descobert que llegir és una aventura impressionant, emocionant i "apostoflant", decideix fer cas de les majúscules i repeteix les paraules màgiques:

- Vull tornar a llegir al meu jardí!

De cop i volta, la Roser sent com el mar es tanca de cop: Pataplam!

l comença a caure i caure i caure encara més fins arribar a terra, sota la seva hamaca amb el llibre per barret.

En despertar, la Roser no recordava res de res perquè, per sort, té memòria de peix. Bé, no recordava res, però ara les paraules, no sap per què li són molt més fàcils de llegir!

FINAL 1

La Paula Paralataula per a en Pol i en Martí. Per sopar hi ha sopa de la bona amb sal i gens sosa...

FINAL 2

Era una vegada una nena que es deia Paula Paralataula. La Paula tenia dos amics, en Pol i en Martí, quan els convidava a sopar sempre volien sopa perquè la seva mare la feia molt bona. El pare de la Paula era un aventurer i quan tornava la mare li deia: Paula, el pare ja ve! I totes dues sortien a esperar-lo...